

[Carl F. Madsen.]

har Rigsdagen godkendt. Den har, saa vidt jeg husker, været gældende siden 1910. Loven har været revideret siden, men denne Bestemmelse er stadig gaet igen, og skulde der nu ske en Forandring deri, vil Arbejderne betragte det saaledes, at de er blevet snydt og narret. Og man kan forstaa, hvilket Indtryk det vil gøre paa Arbejderne ude omkring, om de faar at vide, at nu vender man tilbage til de gamle Forhold, saa de ikke kunde offentliggøre deres Arbejdsstandsninger uden at være udsat for Udplyndring af de Arbejdsgivere, de kæmper imod. Jeg ved ikke, om den højtærede Minister kan eller vil give andet Svar end det, der fremkom forleden, men ellers maa vi have Lov til paa dette Punkt at skønne over, hvad der skal lægges ind i hele det Indsvøbnings-system, som efterhaanden har udfoldet sig i den danske Rigsdag angaaende dette Lovforslag.

Dernæst er der Spørgsmaalet om Boykotning. Vi har ogsaa ønsket at faa en ren og klar Udtalelse om, hvad der skal henføres under Boykotning, og for hvilke Handlinger der kan idømmes Straf. Men i Stedet for — hvad jeg synes havde været rimeligt og naturligt, da Spørgsmaalet berører saa mange Tusinde Borgere i dette Land — at give en Definition af, hvad man mener kan henføres under Boykotning, bruger man en hel Mængde Ord, hvori indflettes almindelige Betragtninger, der ingen som helst Vejledning giver med Hensyn til, hvad der skal henføres under Boykotning. Man siger kun, at Boykotning sædvanligvis vil omfatte økonomisk og personlig Forfølgelse gennem Afskæring af en Persons sædvanlige Erhvervsmuligheder og Vanskeliggørelse af hans Leveforhold i Overensstemmelse med den her i Landet almindelig anerkendte Erhvervs- og Arbejdsfrihed, og at Straf derfor vil kunne idømmes, for saa vidt det angivne Formaal ved Boykotning forfølges paa uberettiget Maade. Ja, er der nogen her i Salen, der vil være i Stand til at sige mig, hvad der falder ind derunder, hvad der vil være berettiget og hvad uberettiget? Det hele er for mig som en lukket Bog, en Gaade.

Men der er en anden Side af Sagen, og hvad den angaar, lægger man ikke Skjul paa, hvad der ligger i Lovforslaget. Det er Straffebestemmelserne, dem har man. Hvis nogen begaar Brud paa denne Lov, kan der idømmes Erstatninger, Bøder paa indtil 100 000 Kr. og Fængselsstraffe. Det er ikke

til at tage fejl af, der ved vi, hvad der kan vente os. Men naar man altsaa fastsætter saa haarde Straffe for visse Handlinger, var det da ikke rimeligt og naturligt, at man fik Besked paa, hvad det er for Handlinger, man skal straffes for? I øvrigt er Forholdet det, at der hverken i Straffeloven eller i nogen anden Lov findes saa haarde Bødestraffe som her. Saa vidt jeg erindrer, er det 6 000 Kr., man i Henhold til Straffeloven kan idømme for visse Forseelser, men for disse Forseelser, som de fagligt organiserede Arbejdere kan komme til at gøre sig skyldige i, kan man idømme Fængsel, Erstatning og Bøder. Hvorledes man nu egentlig har tænkt sig, at man skulde faa fat paa disse 100 000 Kr. eller flere Hundrede Tusinde Kroner, og hvem der skal betale dem, om det er Enkeltmand eller flere i Forening, maaske en halv Snes Menne-sker, der laver en Strejke her eller der — om alt dette foreligger heller intet oplyst, eller om det er vedkommende Fagforening, som maaske slet ingenting har haft med Sagen at gøre. Det hænder jo, at en Formand paa en Fabrik irriterer Arbejderne i den Grad, at de føler sig krænkede og gaar uden at have spurgt deres Fagforening. Men hvem skal i saa Fald lide? Ja, det kan man jo ikke svare paa, for det ved man ingenting om. Men saadant noget skulde man vide; naar man vil lovgive, burde man vide, hvem det er, der skal bøde for alt saadant. Sligt kan man læse sig til i andre Love, blot ikke i denne.

Efter hele den uklare Form, hvori Lovforslaget er affattet, og de lidet oplysende Forklaringer, der er givet af Handelsministeriet paa de til dette rettede Forespørgsler angaaende Forstaaelsen af Forslagets forskellige Paragraffer, kan jeg ikke frigøre mig for den Tanke, som jo ogsaa ofte er kommet til Orde, at det først og fremmest er Hensigten med Lovforslagets Gennemførelse at knægte Fagforeningerne. Om det vil lykkes, er en anden Sag; det maa Tiden vise. Men eet ved vi, og det er, at Tryk altid avler Modtryk, og jeg tror, at de Herrer ogsaa skal faa at se, at Virkningerne af denne Lovgivning bliver en ganske anden, end de har tænkt sig. Selv om denne Lov gennemføres, vil Fagforeningerne ikke svinde ind, som de Herrer maaske har troet og haabet, men de organiserede Arbejdere, som jo ikke er kommet ind i Organisationerne hverken i Gaar eller i Dag, men som har staaet der gennem mange Aar og ved, hvad de betyder for dem, vil ikke forlade deres Organisationer. Nej, mine Herrer, de vil tværtimod slutte sig